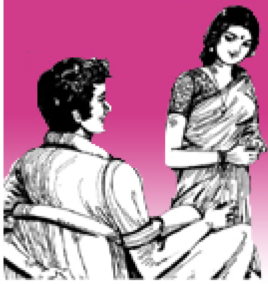

నిదురించే తోటలోకి

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"ఇప్పుడీ పిల్లని ఎక్కడికి తీసుకెళ్దామనుకుంటున్నావ్?" వరూధిని అవతల గదిలో నిద్రపోతుండగా హేమంత్ గదిలో కెళ్ళి గుసగుసగా అడిగింది సరోజని.

హేమంత్ ఒక్క క్షణం మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"ఎందుకో తెలియదు తనతో ఒక రెండు రోజులు.."

"ఊ, రెండు రోజులు..." రెట్టించి అడిగింది సరోజని.

హేమంత్ కొంత తడబాటుగా సరోజని వైపు చూశాడు.

ఆ తర్వాత నిదానంగా "నాకు నీకెలా చెప్పాలో తెలియదాంటీ, తనని వదిలేసి రావడం నాకు చాలా కష్టంగా అనిపించింది. మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుస్తామో తెలియదు. అందుకే అనాలోచితంగా రమ్మని అడిగేసాను. ఏమిటో దిగులుగా వుందాంటీ" అన్నాడు.

సరోజని అతనివైపు నిశితంగా చూసింది.

"ఒరేయ్. నా మాట పెళుసేరా! కానీ నువ్వు నాకంత అర్థం కానివాడివి మాత్రం కాదు. అయినా ఏ క్షణం ఎలాంటిదో? నువ్వు మగాడివి ఆ పిల్ల చిన్న వయసయినా కష్టాలు నెత్తికెత్తుకుని బతుకుతున్న దురదృష్టవంతురాలు. అయినా ఆడదానికి వయసేంటిరా. మొగుడు పక్కన లేకపోతే వ్యభిచారి కూడా నీతులు చెబుతుందీ దేశంలో. పాపం, చూస్తుంటే జాలేస్తున్నది. జాగ్రత్త మరి" అంది.

"అత్తా!"

"ఏంటి?"

"నామీద నమ్మకం లేదా?"

"నమ్మకం లేంది నీమీద కాదు - ఆ పిల్ల జాతకమ్మీద"

"నువ్వన్నది నిజమే ఆంటీ. తనని నేను చాలా గాఢంగా ప్రేమిస్తున్నాను. జీవితాంతం ఆమె స్నేహాన్ని, సాహచర్యాన్ని కోరుతున్నాను. ఆమెలో ఒక అద్భుతమైన స్త్రీ శక్తిని చూస్తున్నాను. మిగతా విషయాలు వదిలేయ్. నన్ను నమ్ము."

సరోజని హేమంత్ బుగ్గలు పుణికి "నాకు తెలుసురా బంగారం. ఇప్పుడా అమ్మాయిని ఎక్కడికి తీసుకెళ్తావ్?"

"భీమిలి వెళ్ళాలని"

"ఎలా?"

"ఏదయినా టాక్సీలో."

"సరే, నువ్వు బయటకెళ్ళకు. నేను ప్రొద్దుటే టాక్సీ తెస్తాను. గుట్టుగా వెళ్ళండి."

"నువ్వా?"

"లేకపోతే మరి నువ్వా! కొంపలంటుకుంటాయి ఎవరన్నా చూస్తే - ఎవడైనా కొత్తవాణ్ణి చూసి తెస్తా. చీకటితో లేచి తయారవ్వండి" అంది గదిలోంచి వెళ్ళిపోతూ.

చీకటితో టాక్సీకోసం వెళ్తున్న సరోజనీని అవునా కాదా అన్నట్లు అనుమానంగా చూశాడు సుబ్బారావు.

అతనీమధ్య గుండె నొప్పొచ్చి డాక్టర్ల సలహామీద వాకింగ్ చేస్తున్నాడు.

కసితో కాని, ఆమె మీద నీచదృష్టితో కాని.. సరోజనీని ఇట్టే పసిగట్టే శక్తి అతనికుంది.

"అదే.. ఏంటింత పొద్దున్నే. నేలమీద నడిచే తారాజువ్వలా చకచకా ఎల్లిపోతంది. ఏటో యవ్వారం" అనుకుని తనూ హడావుడిగా నడిచాడు.

సరోజని అతన్ని చూడలేదు.

సరోజని టాక్సీస్టాండులో నిలబడి బాగా పరీక్షించి ఒక అపరిచిత మొహాన్ని చూసి అతని దగ్గరగా వెళ్ళి మాట్లాడి చప్పున టాక్సీ ఎక్కింది.

సుబ్బారావు గబగబా టాక్సీ నెంబరు గుర్తుపెట్టుకుని - అంతటితో ఆగక సరోజని ఇంటివైపు నడక ప్రారంభించాడు.

కానీ అప్పటికే హేమంత్, వరూధినీలు టాక్సీ ఎక్కి వెళ్ళిపోవడం జరిగిపోయింది.

సరోజని ఇంటి తలుపులు మూసి వున్నాయి.

అర్థం కాలేదతనికి.

అంటే ఎటో వుడాయించింది.

ఎక్కడికయివుంటుంది?

పట్టుకోవాలి. పరువు తియ్యాలి.

తన పరువు తీసినందుకు కక్షతీర్చుకోవాలి. మగవాడి తప్పుని చాలా ఔదార్యంగా క్షమించేస్తుంది లోకం. ఇంకా కావాలంటే - దానిక్కూడ ఆడదే కారణమై వుంటుందని చెప్పుకుని సంతోషపడుతుంది.

అదే ఆడదయితే చూడకపోయినా నిజానిజాలు తెలియకపోయినా దూదిలా ఏకేస్తుంది.

ఇప్పుడదే చేయాలి. సరోజనీని రోడ్డుమీద నిలబెట్టాలి.

సుబ్బారావు ఆలోచిస్తూ ఇంటి మొహం పట్టాడు.

భీమిలీ రోడ్డు.

సముద్రం పొడవునా ఆనుకుని వెళ్తున్న కారులోంచి ఒకలాంటి పరవశానికి గురయి ప్రకృతిని చూస్తోంది వరూధిని.

ఎంత అందం ఈ ప్రకృతిలో.

ఎవరితోనూ మాట్లాడకుండా ఏ పుస్తకమూ చదవకుండానే కేవలం కళ్ళప్పగించి దేవుడు సృష్టించిన ఈ అందాలు చూస్తే చాలు బ్రతుకు ధన్యమై పోతుంది.

నిర్విరామంగా ఎగసిపడుతూ ఒడ్డుకి జేరి ఒరిగిపోతున్న కెరటాలు తెల్లని నురుగుని తలమీద మోస్తూ.

మరోపక్క పచ్చని ప్రకృతి.

సముద్రాన్ని తాకాలని క్రిందకి వస్తున్న మబ్బులు.

హేమంత్ క్రీగంట వరూధిని వైపు చూశాడు.

ఆమె నిజంగానే ఈ లోకంలో లేదు.

ఆమె చెయ్యి అతని చేతిలో వుంది.

"నువ్వసలీ లోకంలో లేవు."

అప్పుడు తల తిప్పి చూసింది వరూధిని.

చిన్నగా నవ్వి "అవును హేమ్, నేనంతా హైదరాబాదులోనే పుట్టి పెరిగాను. సముద్రం నాకంత తెలియదు. మా సముద్రం హుస్సేన్‌సాగరే. ఎంత బాగుంది. భూమిని కొలుస్తూ మనతోనే వస్తున్నది" అంది సంబరంగా.

"ఈ రోజు పౌర్ణమి తెలుసా?"

"అవునా! నీకు తిథులు కూడా తెలుసా?"

"అమ్మ పాటించేది. కేలండర్ తీసుకుని అమ్మ చెబుతుంటే నేను ప్రత్యేకమైన రోజులకి సున్నాలు చుట్టేవాణ్ణి"

"ఎందుకు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగింది వరూధిని.

"ఆ ఆ రోజుల్లో ఏవో ప్రత్యేకమైన నియమాలు పాటించి పూజలు చేసేది. ముఖ్యంగా అమ్మ పౌర్ణమిరోజు వెన్నెల్లో తులసికోట దగ్గర కూర్చుని లలితా సహస్రం చదువుతుంటే నేను పక్కనే కూర్చునేవాణ్ణి"

చిత్రంగా వింటోంది వరూధిని.

హేమంత్ గట్టిగా నిట్టూర్చాడు.

"ఆ తెల్లవారు ఝామున స్నానాలేవిటో.. ఆ పూజలేవిటో? నాకు తెలిసి అమ్మ సుఖపడిన దాఖలాలు లేవు" అన్నాడు బాధగా.

వరూధిని అలానే వింటోంది.

"బహుశ మరో జన్మంటూ వుంటే.. అమ్మకి తప్పకుండా మంచి భర్త లభిస్తాడు. అదేకదా నిజమైన అదృష్టం."

"ఎంత స్వార్థం. మళ్ళీ ఆడజన్మేనా?" అంది వరూధిని నిష్ఠూరంగా.

"స్వార్థమా! ఆడదంటే ప్రేమ స్వరూపిణి వరూ. దీపంలేని ఇల్లన్నా చీకటిగా వుండదేమో కానీ స్త్రీ లేని ఇల్లంతా గాఢాంధకారమే. అమ్మ చనిపోయాక ఆ ఇల్లు నాకు స్మశానవాటికలా కనిపించేది. ఎప్పుడూ చిర్రుబుర్రులాడుతూ ప్రేమనే పదానికి అర్థం తెలీని నాన్నని చూస్తే వద్దులే, ఎంతయినా తండ్రికదా!" అన్నాడు జేవురించిన మొహంతో.

మాటల్లో టాక్సీ భీమిలి కాటేజస్‌కి చేరుకుంది. అంతకు ముందే హేమంత్ బుక్ చేసిన కాటేజ్‌కి చేరుకున్నారు వాళ్ళు.

ఆ సాయంత్రం బీచ్‌లో నడుస్తూ ఎదురుగా వున్న అనంతమైన సముద్రాన్ని చూస్తూ..

"సముద్రాన్ని చూస్తే భయం వెయ్యడం లేదూ?" అనడిగింది వరూధిని.

"ఎందుకు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు హేమంత్.

అలా చూడు.

"ఆ జలరాశి అనంతంగా లేదూ. దిగంతాలకి వ్యాపిస్తూ... దానిముందు మనం ఇసుక రేణువుల్లా. నాకు మాత్రం భయం వేస్తోంది హేమ్" అంది వరూధిని హేమంత్ చేతిని గట్టిగా పట్టుకుంటూ.

హేమంత్ నవ్వాడు.

"నాకేం అలా అనిపించడం లేదు వరూ. బహుశా చిన్నతనం నుండి సముద్రాన్ని చూస్తూ పెరిగినందువల్లనేమో. రా" అంటూ చెయ్యి పట్టుకుని కొంచెం దూరం సముద్రంలోకి లాక్కెళ్ళాడు.

కెవ్వు కెవ్వున అరుస్తూనే వుంది వరూధిని భయంతో.

పెద్ద పెద్ద అలలు ఎగసి ఎగసి పడుతున్నాయి. ఎన్నో జంటలు నీటిలో తడిసి ముచ్చట పడుతున్నారు.

అంతలోనే నిలువెత్తు అల ఒకటి వచ్చి హేమంత్‌ని, వరూధినీని నిలువెల్లా తడిపేసింది.

ఉప్పునీళ్ళు కళ్ళల్లోకి, ముక్కులోకి వెళ్ళి వుక్కిరిబిక్కిరయ్యింది వరూధిని.

ఆమెని చూసి కంగారు పడి "సారీ, వరూ సరదాగా చేసాను" అన్నాడు హేమంత్.

వరూధిని తడిసిన చున్నీతోనే మొహం తుడుచుకుని "భయం వేసింది తెలుసా! నువ్వు చాలా మొండివాడివి" అంది చిరుకోపంగా.

"సారీ అన్నాగా"

"ఇప్పుడు చూడు బట్టలన్నీ తడిసిపోయాయి"

"అలా కాస్సేపు ఒడ్డున కూర్చుంటే అవే ఆరిపోతాయి" అన్నాడు హేమంత్.

ఇద్దరూ దూరంగా వచ్చి ఇసుకలో కూర్చున్నారు. చీకటి అన్ని వైపులా పరచుకుంటున్నది.

చంద్రుడు సముద్రగర్భంలోంచి రావడాన్ని సంతోషంగా చూసింది వరూధిని.

వెన్నెల అంతటా పరుచుకోవడం ప్రారంభమైంది. అలల దూకుడు పెరిగింది.

సముద్రం - ఆకాశంలో వినీలమైంది. దూరంగా వున్న షిప్పులు చిన్న ఆటబొమ్మల్లా కనిపిస్తున్నాయి. వాటిలో దీపాలు మాత్రం వాటి వునికిని తెలియజేస్తున్నాయి.

అంతసేపు కేరింతలు కొట్టి ఆడిపాడిన జంటలు గువ్వపిట్టల్లా దగ్గర దగ్గరగా ఒదిగిపోవడం ఒక కంట చూస్తూనే వుంది వరూధిని.

వరూధినికి ఆ వాతావరణం నచ్చినా మొదటిసారిగా ఇలా రావడం తప్పేమోననిపించింది.

వెన్నెల ఆకాశమంతా రేకులు విప్పిన తెల్లకలువలా విచ్చుకుంటున్నది. వాతావరణంలో ఒకలాంటి చల్లగాలి చోటుచేసుకుని - అటు భయంతోనూ - ఇటు చలితోనూ సన్నగా వణుకుతోంది.

కెరటాలు చంద్రుణ్ణి చూసి వెర్రి ఆరాటంతో ఎగసి ఎగసి పడుతున్నాయి.

అక్కడక్కడా దూదిపింజల్లాంటి మబ్బులు.

హేమంత్ వరూధిని భయాన్ని గమనించాడు.

"వరూ!"

"ఊఁ" అంది హీన స్వరాన.

"వెళ్ళిపోదామా?"

"ఎక్కడికి?"

"ఇంటికి"

"ఇప్పుడా?"

"ఏముంది, కారు మన చేతిలో వుంది."

"సరే" అన్నట్లు తల తిప్పింది వరూధిని.

ఇద్దరూ పైకి లేచారు.

టాక్సీ బయల్దేరింది.

సముద్రమూ, వెన్నెలా దారి పొడవునా తోడుగా వస్తూనే వున్నాయి.

"నీ భయాన్ని నేను గమనించాను వరూ. ఆడపిల్లకది సహజమేనేమో. నేను నిన్ను ఇబ్బంది పెట్టాలని తీసుకురాలేదు. మళ్ళీ ఎప్పుడు కలుస్తామో తెలీదు. తిరిగి మనం మళ్ళీ కలుసుకునే వరకు ఈ భీమిలి, సముద్రమూ, వెన్నెల జ్ఞాపకాలుగా మిగలాలన్నదే నా ఆశ. నేను ముందు నీకు స్నేహితుణ్ణి. ఆ తర్వాత ప్రేమికుణ్ణి. ఇందులో వున్న తియ్యని జ్ఞాపకం శారీరక సంబంధంలో వుండదని నా నమ్మకం. మనం కలిసినా విడిపోయిన ఈ క్షణాలు మన జీవితంలో సుగంధాలు వెదజల్లిన పూలలా మిగిలిపోతాయి."

వరూధిని అతని మాటలకి వులిక్కిపడి చూసింది.

ఆమె కళ్ళలో లీలగా కన్నీళ్ళు వెన్నెల కాంతిలో అభ్రకం పొరలా మెరిసాయి.

ఈసారి ఆమె అన్నీ మరచి అతని భుజమ్మీద వాలింది "విడిపోవడమా?" అని సన్నగా గొణుగుతూ.

"మాటవరసకి అనేసాను. విడిపోవడమంటూ వుండదు. అది నేనూహించలేను" అతని చేతులు ఆమెను చుట్టేసాయి.

కాని.. పెను పాములు ఎప్పుడూ పొంచే వుంటాయని. ఇది వారిద్దరి జీవితాల్లో ఆఖరి సమాగమని వారికే తెలియదు.

అర్ధరాత్రి దాటి వచ్చిన వాళ్ళిద్దర్నీ చూసి "మీ అసాధ్యం కూలా! ఇంత రాత్రా రావడం, ఎవరు చూడలేదు కదా!" అంది సరోజని కంగారుగా.

"లేదులే ఆంటీ"

"రండి, ఏవన్నా తిన్నారా?" తలుపు లేస్తూ అడిగింది.

"ఆం దారిలో టిఫిన్ చేసాం"

"అయ్యో రామా! ఇంత ఉడకేస్తానుండండి" అంటూ వంట గదిలోకెళ్ళబోయిన సరోజనిని వారించింది వరూధిని.

"వద్దాంటీ, ఆకల్లేదు"

"అవును"

"అవున్లే, ఆకళ్ళేం వుంటాయి నా పిచ్చిగాని" అని నవ్వింది సరోజని.

ఆ మాటకి సిగ్గుపడి తలదించుకుంది వరూధిని.

"సరే వచ్చి నా దగ్గర పడుకో, నీతో మాట్లాడాలి " అంది సరోజని.

వరూధిని కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని గదిలో కొచ్చింది.

సరోజని పాలు వేడి చేసుకొచ్చి చెరో గ్లాసిచ్చింది.

ఆ వెంటనే తన గదిలో కొచ్చిన వరూధినికి బ్లాంకెట్ ఇచ్చి పక్కనే పడుకుంటూ "మా హేమంత్ మంచివాడు. తేడా వస్తే కాళ్ళిరగ్గొడతాను. అసలా తేడా రానివ్వడనుకో. మరి నువ్వుకూడా ధైర్యంగా నిలబడతావా?" అనడిగింది సూటిగా.

వరూధిని తల వూపింది.

"తలూపడంకాదు. ఈడి బాబు మనిషి రూపంలో వున్న రాక్షసుడు. ఆడికే సెంటిమెంటూ సింగినాదం లేవు. ఆడి ధాటికి తట్టుకోవాలి. బెదరకూడదు. ఆడే గెంతి గెంతి నేలమీద చతికిల పడతాడు."

వరూధిని బెదురుగా చూసింది.

సరోజని లాలింపుగా తన చెయ్యి వరూధిని నడుం చుట్టూ వేసి "ఆడమాయకుడమ్మా. ఆ ఎదవ పేమా గీమా అంటాడని అనుకోలేదసలు నేను. నట్టేట్లో ముంచకు. పిచ్చోడయిపోతాడు. ఆణ్ణి..బాగా..సూసుకో" అంటూనే నిద్రలోకి జారుకుంది సరోజని.

నిద్రలేనిది మాత్రం వరూధినికే.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments